

33 PŘÍBĚHŮ O TOM, CO BY DĚTI NEMĚLY

Zdena Baronová

33 příběhů o tom, co by děti neměly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdena Baronová
33 příběhů o tom, co by děti neměly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

33 PŘÍBĚHŮ O TOM, CO BY DĚTI NEMĚLY

DĚLAT

POZNAT

BÁT SE

NADÁVAT

NENÁVIDĚT

ŠIKANOVAT

ZUŘIT

PODVÁDĚT

KRÁST

FETOVAT

DRMOLIT

PROVÉST

UBLIŽOVAT

URÁŽET

POSMÍVAT SE

VYCHLOUBAT SE

ŘVÁT

VZTEKAT SE

PLÝTVAT

SPROSTĚ MLUVIT

NEPOSLOUCHAT

ZAŽÍT

ZÁVIDĚT

ŽÁRLIT

PRÁT SE

VZDOROVAT

PODCEŇOVAT SE

LHÁT

KOUŘIT

ŠÍŠLAT

A JAK Z TOHO VEN

napsala pro vás

ZDENA BARONOVÁ

V této knížce se setkáte s příběhy, které jsou sice stylizované, ale mají reálný základ. Dětství je zde vnímáno až do plnoletosti a jeho projevy jsou zde nejen odsuzovány, ale v mnoha případech předkládány jako inspirativní případy. Bavte se a snad i trochu porovnejte se svými vlastními názory a zkušenostmi.

OBSAH

TRVAT NA SVÉM.	9
ZNÍ TO SKORO JAKO ANEKDOTA	10
BOSS	11
ŽÁBA U RYBNÍKA	12
NESTEJNOST	13
TRI TRI TRI TRI	15
HRAČKY	17
VE ZNAMENÍ ŠTÍRA	18
PŘÍPAD	20
DOVOLENÁ V TURECKU	21
JINAKOST	22
ZÁVISLOST	24
A NIKOMU ANI MUK!	25
MUŠLE	26
ROZHOVOR	28
SHAKESPEARE UKÁZAL, KAM AŽ TO MŮŽE DOJÍT	30
SVĚT NENÍ ČERNÝ	31
KAŽDÝ NĚKAM PATŘÍME	33
SAMOOBSLUHA	35
PANÍ H.	36
MILÁ NÁVŠTĚVA?	37
STUDENT – 18 let	38
BABIČKA	39
KDO BY TO DO NĚJ ŘEKL	40
ÚSMĚV	41

ZAPOMNĚLI ZAVŘÍT DVEŘE DO LOŽNICE . . .	43
HODINKY	45
KAPESNÉ	47
UMĚT SE NA VĚC SPRÁVNĚ PODÍVAT	48
KRÁLEM SILNIC.	49
VADÍ – NEVADÍ	51
NA ZÁVĚR „GENERAČNÍ“ PŘÍBĚH.	52

TRVAT NA SVÉM

„Na víkend jedeme k babičce. Autobusem, takže žádné hračky, bereme s sebou opravdu jen to nejnnutnější,“ přikazuje Zuzance její maminka.

„Alespoň mojego princíčka, prosím,“ žadonila ta malá čtyřletá cestovatelka.

Princíček byla malá dřevěná loutka, se kterou si hrála, brala si ji i do postýlky, zkrátka nejoblíbenější věc mezi všemi. Nedala by ji ani za nic na světě.

Ale maminka trvala na svém. Když druhý den autobus konečně opustil město, Zuzanka vítězoslavně vytáhla z kapsičky svou milovanou hračku a prohlásila: „A přece ho mám!“

Jak tohle řešit? Domluvou? Trestem? Nebo naopak pochopením? Protože to, co je v mnoha případech diktát, může vést na jedné straně ke strachu, ale na druhé naopak ke vzpouře. A ani jedno ani druhé bychom asi nechtěli, že? Vždyť láska přece kvete v každém věku a nesměruje jenom k lidem, ale i ke zvířátkům, a někdy dokonce i k věcem.

ZNÍ TO SKORO JAKO ANEKDOTA

U BABIČKY:

„Až vyrosteš, Helenko, budeš chtít mít také nějaké děti?“

„Ne, určitě by smrděly jako brácha, když ho maminka přebaluje!“

VE ŠKOLCE:

„Až vyrostete, budete také chtít mít svoje vlastní děti?“

„Jo, a nejlíp dvojčata, abych je mohla bít!“

V TRAMVAJI:

„Mirečku, nekopej pořád tomu pánovi do tašky!
Mohly by tě večer bolet nožičky!“

Máte také takové zkušenosti?

BOSS

Na pískovišti si hrály děti. Stavěly hrady, dělaly bábovky. Jeden chlapec měl malý traktůrek – s halasným napodobováním jeho zvuků jezdil po pískovišti a bořil dětem jejich výtvary. Po chvíli se z místa ozval hlasitý pláč. Maminka, která si opodál četla časopis, ho odložila a přispěchala ke své Julince:

„Co se ti stalo, tobě teče krev!“

Dostalo se jí odpovědi, že tenhle kluk ji praštil lopatkou, protože bránila svůj výtvar. Maminka se k chlapci otočila:

„Styd' se, ubližovat někomu slabšímu, zvláště děvčeti!“

A co na to onen hošík?

„Mně nikdo nebude nařizovat, co mám dělat! Zvlášt' ne holka!“

ŽÁBA U RYBNÍKA

Leželi jsme s bráchou na dece u rybníka a vedle nás dvě ženy, opalovaly se a četly si. Kousek od nich si hrály jejich tři děti, když jeden z nich zakřičel:

„Mami, tady je ropucha!“

„Fuj, nesahejte na ni, mohla by vám poleptat ručičky!“

Děti si žábu prohlížely, pak do ní š’ouchly klackem, jeden chlapec na ni dupnul, ten druhý se přidal a holčička do ní dokonce kopla. Ale žába jen o kousek poskočila. Tak to zopakovali. Dokonce několikrát a čím dál s větším zaujetím a hlaholem. Když to trvalo už pěknou chvíli a akce připomínala běsnění, jedna z maminek se zvedla, popadla žábu za nohu a hodila ji do vody.

Ta událost se mi teď ve vzpomínkách vrací. Tehdy mi bylo nějakých patnáct let a dobře jsem ty děti viděla. Teď je mi osmdesát a nepřestanu si vyčítat, že jsem nezakročila. Otázkou pro mě zůstává, jak je možné, že malé děti dokážou být tak zlé?!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 33 příběhů o tom, co by děti neměly.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.